

Když přijde zima

Peter S. Milan
Kateřina Sládková

do Sněhové Lhoty

*kouzelné
příběhy*

Vánoční jízda

„Poběž. Začíná se stmívat,“ tahala Maruška Pepíka za rukáv.

„Za chvíli přijde Ježíšek, a když budeš zlobit, nic nám nepřinese,“ pofňukávala.

Pepík už je velký kluk. Chodí do druhé třídy. Má tašku, sešity a penál. A také pěkně zlobí. Odmlouvá doma i ve škole. Minulý týden dokonce přinesl poznámku v žákovské knížce a k tomu pětku. Vůbec nic si z toho nedělal, uličník.

Dokonce tvrdil, že žádný Ježíšek nechodí. Dárky si prý dávají lidé, a tak je mu poznámka fuk. Marušku to rozplakalo. Každý rok psala Ježíškovi a snažila se být hodná. Možná proto jí nosil dárečky. Nosil je i Pepíkovi, ale letos je asi nedostane, protože opravdu, ale opravdu hodně zlobil.

Maruška je prcek ze školky, ale příští rok... To už bude jiná. Bude prvňákem! Když psala Ježíškovi dopis, moc si přála tašku do školy. Nevadí, že ji ještě nepotřebuje. Postavila by si ji hezky na knihovničku a před spaním by se na ni dívala. Nebo by si také mohly hrát s Liduškou na školu.

Dopis Ježíškovi vlastně ani dopisem nebyl.

Neumí ještě písmenka, ale všechno mu hezky namalovala.

Pepík se jí posmíval a fukal si na čelo.

„Počkej ve škole. Ono tě to těšení přejde hned po první kuli,“ dobíral si ji. Ale to bylo před pár dny. Teď je Štědrý den a začíná se smrákat.

„Tak už poběž!“ čertila se Maruška.

Kluci celý den sáňkovali na stráni.

Teprve odpoledne Pepík navrhl: „Klucí, pojďte si postavit sněhuláka. Našel jsem na zahradě kastrol, bude ho mít jako čepici.“

Kluci zaparkovali saně u velké břízy na kraji lesa a začali vyrábět sněhové koule.

Šlo jim to pěkně od ruky. Kouleli a kouleli, až byly koule tak velké, že je málem nezvedli. Jen hlava se jim nějak nepovedla. Když na ni narazili hrnec, zmizela pod ním, až nebyla vůbec vidět.

„Hehe, nemá hlavu,“ poškleboval se jim Tomáš z vedlejší třídy, ale než ho kluci stačili zkoulovat, ujel jim na saních a mazal domů.

„Pepíku, pojd' už,“ pobízela brášku Maruška, „za chvíli se bude nadělovat, a když nebudeme doma na večeri, určitě nic nedostaneme.“

„Tak jo,“ souhlasil Pepík.

Ostatní kluci rovněž nasedli na saně a dali si ještě poslední závod. Pepík dlouho vedl, ale těsně před cílem v zatáčce u hospody ho předjel pihatý Lukáš od sousedů a ještě na něj vyplázl jazyk. Normálně by mu to Pepík pod kopcem nandal, ale dnes ne. Je přece Štědrý den. Pod smrčkem nechal saně a pak se rozběhl i s Maruškou domů. Na stráni nad vesnicí za chvíli nebylo ani živáčka.

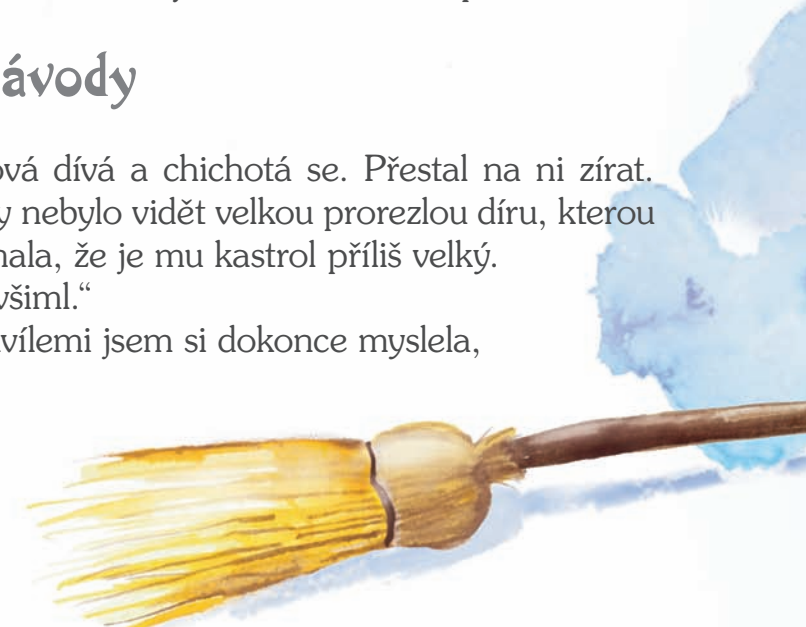
Sněhulák začal lamentovat. „Sákryš, to je dneska mládež! Ani sněhuláka neumí postavit. Připadám si s rezatým kastrolem na hlavě jako bezhlavý rytíř. A nic nevidím. Místo šavle mám v ruce koště, místo brnění knoflíky z uhlí. Nezbedové,“ brblal a koštětem si nadzdvihl hledí. Vykoukl jedním okem, pak druhým. Vtom si jí všiml. Stála opodál, slečna Sněhuláková. Byla menší než on. Stavěly ji totiž holčičky. Na hlavě měla starého kulicha, nos jako mrkvičku a v ruce... Co to drží?! Vždyť je to obrácené hráblo na sních. Drží ho v ruce jako transparent. Ale co je to na něm za nápis?

Vánoční sáňkařské závody

Vtom si Sněhulák všiml, že se na něj slečna Sněhuláková dívá a chichotá se. Přestal na ni zírat. Kastrol si postrčil světáčky dozadu a trochu na stranu, aby nebylo vidět velkou prorezlou díru, kterou mu dovnitř fičelo. A taky aby slečna Sněhuláková nepoznala, že je mu kastrol příliš velký.

„Dobrý den,“ pozdravil zdvořile. „Vůbec jsem si vás nevšiml.“

„Ani jste nemohl,“ hihňala se slečna Sněhuláková. „Chvílemi jsem si dokonce myslela, že ani nemáte hlavu, že místo ní máte jen ten kastrol.“

Sněhuláka začínala prostořeká Sněhulačka zlobit, ale nechtěl se hádat. Proto smířlivě podotkl:

„To víte, děti.“ A zahleděl se zasněně do údolí... „Jsou Vánoce...“ dodal. „Jak je oslavíme?“

„Kdo my?“ podivila se Sněhulačka, „sněhuláci také slaví Vánoce?“

„A proč ne?“ odvětil Sněhulák. Pod kopcem zářily domky Sněhové Lhoty.

Někde lidé teprve usedali ke stolům, jinde už zpívali koledy.

Sněhulák se zadumal: „Nejdřív uvaříme večeři, po ní si rozdáme dárky... a pak... půjdeme sáňkovat!“

Na to se těšil ze všeho nejvíc. Sáňkování je totiž pro sněhuláky tou nejúžasnější zábavou.

„Večeři?“ divila se znovu Sněhulačka. Vůbec nevěděla, co to je. Nevěděla, že sněhuláci také jedí.

„No jasně...“ odpověděl sebejistě Sněhulák.

Když zahlédl v uhlíkových očích sněhové slečny rozpaky a nejistotu, rozhodl se.

„Dnes budu vařit já! Připravím sněhové koule sypané jinovatkou.

Jako moučník budou lámané rampouchy, zvané sněhulácký trhanec, zalité vodou z potůčku.“

Sněhulačce nadšením planuly oči. „Zatímco vy budete vařit, já přichystám stůl.“

A už se kolíbala ke stolku bufetu, kde ještě před chvílí párkař Vandas prodával klukům teplé klobásky a maminky popíjely horkou čokoládu. Místo příborů nachystala na stůl větvičky. Kdesi v dálce odbíjel zvon kostela sedmou večerní.

Z údolí se nesl i tichý zpěv koled.

Byl Štědrý večer plný očekávání a lásky.

„Táák. Tady to máme,“ zahlaholil Sněhulák a položil na stůl sněhové koule, pak je čímsi posypal. To je asi ta jinovatka, pomyslela si slečna Sněhuláková.

Ještě přidal nalámané rampouchy a hostina mohla začít.

V domečku u Pepíka a Marušky už dojedli. Maminka se usmívala a říkala:

„Děti, pojďte, zazpíváme Ježíškovi koledy, aby k nám trefil.“

„Maminko, já skočím do kůlny pro dříví, aby nám nevyhasl oheň v kamnech. A kouknu se, jestli už tu náhodou nebyl Ježíšek.“

Letos u Pepíka a Marušky ozdobili krásnou jedličku

na zahradě. Tatínkovi bylo líto stromečků, které lidé uříznou jen proto, aby je měli pár dní doma a pak je vyhodili.

Maminka i děti zpívaly jednu koledu za druhou.

Mezitím už na kopci sněhuláci dovečeřeli.

„Ale co dárky?

Že by na nás Ježíšek zapomněl?“ rozhlížel se Sněhulák smutně.

„Blázínku. Nezapomněl. Ty jsi snad psal Ježíškovi dopis?“ odvětila Sněhulačka.

„Nepsal. Vidíš. On ani neví, kam by mi měl dárek přinést,“ uvědomil si Sněhulák a už už se chtěl smířit s tím, že Ježíšek chodí jen v údolí a u nich na stráni u lesa ne, když si něčeho všiml.

„Podívej, podívej!“ ukazoval koštětem ke smrčku pod kopcem.

„Nezapomněl! To jsou přece saně! Tolik jsem si přál dnes večer sáňkovat. Jak to jen ten Ježíšek mohl vědět? Děkuji, Ježíšku!“ pádil pro sánky jako zběsilý. Vytáhl je na kopec. Byly to Pepíkovy sánky, ale to Sněhulákovi nevadilo.

„Pojď, svezeme se spolu. Jako kluci.

Já budu vzadu a ty vepředu.

Ty se povezeš a já budu řídit.“

Sněhulák si už omotal kolem krku šálu a kastrol si na hlavu narazil jako helmu. Před něj si na saně sedla slečna Sněhuláková, odrazili se a už svištěli z kopce.

„Jsi šikovný, všechno tak hezky umíš,“ vrněla Sněhulačka.

„Už jsi na saních někdy jezdil?“

„Ne,“ odpověděl Sněhulák soustředěně.

Saně se řítily z kopce a nabíraly na rychlosti.

Najeli na první skokánek, který si postavili páfáci, aby mohli trénovat skoky na lyžích. Sněhuláci nadskočili, a když dopadli na zem, saně podezřele zapraskaly. Ale vydržely. Horší bylo, že Sněhulákovi zmizela hlava v kastrolu, takže vůbec neviděl.

A tak se řítily jako neřízená střela.

Slečna Sněhuláková se už začala bát... „Pomóóóó! Ne tak rychle! Zastav!“

„Já bych rád, ale nevím jak. A navíc nic nevidím.“

„Pozóóóó!“ kvílela slečna Sněhuláková.

Maminka stála u stromečku přitulená k tatínkovi.

Pepík a Maruška spokojeně rozbalovali dárky.

Koho z nich by napadlo,

že se na ně řítí nějaká pohroma.

